

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném 6. května 2025 v Brně v senátu složeném z předsedy Mgr. Dušana Beránka a přísedících Sylvy Skalkové a Tomáše Denka

takto:

obžalovaný

D.Š., narozený XXXXX, trvalého pobytu ve XXXXX, nyní ve vazbě ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence v XXXXX v této trestní věci,

je vinen, že

v Brně 12. 10. 2024 kolem 6.30 hodin v přízemním bytě v domě čísla orientačního XXXXX, čísla popisného XXXXX, na ulici XXXXX, kam byl pozván nájemníkem bytu M.G., narozeným XXXXX, vzal z kuchyně celokovový nůž o celkové délce 34,5 cm s jednostrannou čepelí dlouhou 21 cm a odešel s ním do obývacího pokoje, kde spal M.G., zakřičel na něj „kurvo!“, načež se M.G. probudil, snažil se vstát a křičel o pomoc a obžalovaný do něj začal přineseným nožem bodat. Celkem mu zasadil velmi vysokou silou 80 bodnořezných ran, z nichž 3 rány zasadil poškozenému do krku, 41 ran do hrudníku, 16 ran do zad, 11 ran do pravé paže a 9 ran do levé paže. Poté udeřil poškozeného dřevěnou kytarou do hlavy tak silně, až se kytara rozbila na kusy. Průbody do dutiny hrudní, do dutiny břišní a do zapobříšnicového prostoru zasáhly plíce, osrdečníkový vak, srdce, játra a ledviny, jejichž mnohočetná poranění způsobená ostrým nástrojem přivedla M.G. smrt,

tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem a spáchal takový čin zvlášť surovým a trýznivým způsobem,

tím spáchal

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odstavce 2, odstavce 3 písmena i) trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 140 odstavce 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **16 roků**.

Podle § 56 odstavce 3 trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odstavce 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit:

O.G., nar. XXXXX, bytem ve XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 900 000 Kč,

J.G., nar. XXXXX, bytem ve XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 900 000 Kč,

T.G., nar. XXXXX, bytem ve XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 900 000 Kč a majetkovou škodu ve výši 67 818 Kč,

Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky sídlem v Praze 3, Orlická 4/2020, IČ 41197518, škodu 884 Kč.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný D.Š. prohlásil vinu a soud toto prohlášení přijal (§ 206c trestního řádu). Nebyl proto dokazován skutkový stav. Jelikož prohlášení viny zahrnuje i prohlášení obžalovaného o tom, že je srozuměn s právní kvalifikací skutku, soud právní kvalifikaci rovněž neodůvodňuje. Pouze na okraj soud poznamenává, že popis skutkového stavu byl oproti podané obžalobě upraven, a to především tak, že bylo upuštěno od popisu událostí předcházejících samotnému fyzickému útoku obžalovaného vůči poškozenému M.G., neboť tyto nemají na právní hodnocení skutku vliv, jsou nadbytečné.
2. Se souhlasem stran soud přečetl písemně podané znalecké posudky psychiatra, klinického psychologa a sexuoložky, které hodnotí osobnost obžalovaného. Závěry z nich vyplývající jsou důležité pro rozhodnutí o trestu.
3. Ze znaleckého posudku k posouzení duševního stavu obžalovaného vypracovaného z oboru zdravotnictví z odvětví psychiatrie soudním znalcem **prim. MUDr. Petrem Nedomou** a z oboru klinické psychologie vypracovaného **Mgr. Michalem Perníčkou, Ph. D.** (listy č. 391-413) soud zjistil z psychiatrické části posudku, že obžalovaný netrpí žádnou forenzně významnou duševní poruchou či chorobou (*tedy ve smyslu psychózy, těžké alterace emotivity, organického poškození mozku nebo těžké poruchy osobnosti*). Lze předpokládat, že v době skutku se obžalovaný nacházel ve stavu ovlivnění alkoholem v prosté opilosti středně těžké, nejednalo se o opilost patickou či komplikovanou [*znalec neměl k dispozici objektivně určenou hladinu alkobolemie (hladiny alkoholu v krvi), na opilost lze usuzovat na základě subjektivního popisu obžalovaného a výpovědi svědků, viz část V. Odůvodnění znaleckého posudku, strana 38*]. Obžalovaný byl v době páchaní skutku schopen rozpoznat jeho protiprávnost, avšak schopnost ovládnout své jednání byla v důsledku požitého alkoholu snížena až podstatným způsobem (*bez ovlivnění alkoholem by jeho schopnosti rozpoznávací i ovládací byly zcela*

zachovalé). Z psychiatrického hlediska lze hovořit o „afektivním deliktu“, jehož hlavní váha spočívala pro obžalovaného především na výjimečně provokující situaci, kterou mohl vyvolat nechtěný homosexuální kontakt provázený následným pocitem znechucení, ponížení, zloby a zlosti, který způsobil afektivní explozi provázenou agresivním jednáním, jež se jeví ve vztahu k danému podnětu jako nepřiměřená až brutální. Z psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný, není doporučeno uložení nějakého ochranného léčení ani zabezpečovací detence. Obžalovaný je způsobilý účastnit se trestního řízení. Z psychologické části posudku soud zjistil, že osobnost obžalovaného není strukturována patologicky ve formě některé ze specifických poruch osobnosti. Jeho osobnost lze charakterizovat jako méně zralou, se slabším sebevědomím, které má tendenci kompenzovat větší ambicemi, a s méně zralými způsoby, jak zvládat závažnější životní stres; jinak je jeho osobnost bez nápadností, bez patologicky akcentovaných osobnostních rysů. Nebyly u něj zjištěny zvýrazněné sklony k agresivitě nebo k látkové závislosti. Jeho nastavení je prosociální, má zájem o přátelské vztahy a dokáže je udržovat. Intelektivní úroveň obžalovaného odpovídá středu pásma průměru populace, jeho rozumové funkce jsou bez narušení. Nebyly u něj zjištěny poruchy emocí, aktuálně je jeho prožívání úzkostné s výraznými pocity tísně a viny spojenými s projednávanými událostmi. U obžalovaného nebyly zjištěny zvýrazněné sklony k osobitému zkreslování informací, je plně schopen vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. Cílené resocializační působení se u něj nejeví jako nezbytné, případný trest sám o sobě bude sloužit jako dostatečný prostředek prevence dalšího protispolečenského jednání. Prognóza resocializace obžalovaného se na základě zhodnocení jeho osobnosti jeví z psychologického hlediska jako příznivá. Obžalovaný v této posuzované věci prožívá lítost a výčitky, což je patrné nejen z jeho vyjádření, ale i z testového vyšetření.

4. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví z odvětví psychiatrie a sexuologie soudní znalkyně **prim. MUDr. Petry Sejblové** (listy č. 420-439) soud zjistil, že obžalovaný netrpí žádnou sexuální poruchou ani poruchou sexuální preference, je heterosexuálně orientovaný a preferuje fyziologické heterosexuální aktivity. K sexualitě přistupuje nezávazně až experimentálně, chová se promiskuitně, navazoval krátkodobé heterosexuální i homosexuální vztahy, což vyplývá z jeho předčasné sexualizace (již v předškolním věku byl vystaven pornografii a od svých 11 let ji sám aktivně vyhledával). Ze sexuologického hlediska byly jeho rozpoznávací (ve smyslu poznání protiprávnosti činu) i ovládací schopnosti (ve smyslu ovládnout své jednání) plně zachovány. Ze sexuologického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný, nevyžaduje uložení ochranného sexuologického léčení, nejsou dány podmínky pro uložení zabezpečovací detence. Phaloplethysmografické vyšetření (penilní pletysmografie) svědčí (jeho výsledek) pro fyziologickou heterosexuální orientaci, tedy na dospělé ženy a heterosexuální fyziologické aktivity.
5. Obžalovanému hrozil podle § 140 odstavce 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody od 15 do 20 roků nebo výjimečný trest. Výjimečným trestem se podle § 54 odstavce 1 trestního zákoníku rozumí jednak trest odnětí svobody nad 20 roků do 30 roků, jednak trest odnětí svobody na doživotí, který může být také v tomto případě uložen (§ 54 odstavec 3 trestního zákoníku).
6. Obžalovanému polehčuje, že dosud nebyl soudně trestán, jak bylo zjištěno z **opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob** (list č. 638). Dalšími významnými polehčujícími okolnostmi jsou tyto: obžalovaný se sám přihlásil úřadům [dne 14. 10. 2024 se dobrovolně vydal Policii ČR na služebně ve Velkém Meziříčí poté, co mu kamarád poslal jeho fotografii (list č. 534) zveřejněnou policisty na internetu, viz listy č. 531 a 533], k trestnému činu se doznal a napomáhal k jeho objasnění [obžalovaný se doznával od počátku trestního řízení, popsal průběh skutku, přičemž se nikterak nesnažil zlehčit svou odpovědnost za něj, například tvrzením, že by se poškozený vůči němu choval jakkoliv zle, potvrdil, že veškeré intimnosti mezi obžalovaným a poškozeným se děly za souhlasu obžalovaného, pokud chování poškozeného dospělo k hranicím, které již obžalovaný nechtěl překročit (např. osahávání nahých intimních partií obžalovaného poškozeným ještě v baru nebo anální styk již v bytě poškozeného) a dal to najevo, poškozený s takovými aktivitami hned přestal;

obžalovaný v hlavním líčení prohlásil vinu], trestného činu upřímně litoval (jak už je uvedeno, obžalovaný popsal průběh skutku i to, co mu předcházelo, bez jakékoliv snahy svou vinu ulehčit, přičemž pokud by například tvrdil, že v bytě poškozeného byl znásilněn, bylo mu vyhrožováno nebo něco podobného, pravděpodobně jen těžko by orgány činné v trestním řízení prokázaly obžalovanému opaku, takže jeho lítost vyjádřenou i slovně v hlavním líčení pokládá soud za zcela upřímně míněnou, za projev skutečného bolestného prožívání viny, což potvrzuje i znalecký posudek psychologický), vedl před spácháním trestného činu řádný život [o čemž svědčí nejen již zmíněný opis z evidence rejstříku trestů, ale i svědectví osob zachycené v protokolech o jejich výsleších, jde o M.S., spolužáka obžalovaného od první třídy, který ho charakterizoval jako nekonfliktního, kamarádského, P.D.S., matku obžalovaného, podle níž se její syn věnoval sportu, pracoval, nebyl dosud postižen ani za přestupek, jak bylo zjištěno z opisu z evidence přestupků (list č. 583)].

7. Oproti výše uvedenému soud nepřiznává obžalovanému polehčující okolnost ve smyslu § 41 písmena f) trestního zákoníku, tedy, že by spáchal trestný čin ve věku blízkém věku mladistvých, neboť v době spáchání činu byl obžalovaný starý dvacet a čtvrt roku a je tak mimo kategorii „věku blízkého věku mladistvých“, za který je možno považovat osobu obvykle ve věku do 19 let či do 20 let, starší jen zcela výjimečně s přihlédnutím k její rozumové a mravní vyspělosti. Soud zjistil ze znaleckých posudků, že intelektová úroveň obžalovaného odpovídá středu pásma průměru populace, jeho rozumové funkce jsou bez narušení, nebyly u něj zjištěny poruchy emocí.
8. Přitěžujících okolností soud neshledal. Brutální, bestiální způsob spáchání činu našel svůj odraz v použité právní kvalifikaci činu, který je hodnocen podle třetího odstavce § 140 trestního zákoníku, tedy jako nejprísnejším možným způsobem trestná vražda.
9. Nejsou splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu podle § 54 trestního zákoníku. Výjimečný trest odnětí svobody nad 20 roků až do 30 roků lze uložit pouze tehdy, pokud závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížená. Vyhledky na nápravu obžalovaného jsou velmi dobré, jak vyplývá ze závěru znaleckého posudku psychologického výše citovaného. Závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu je nepochybně v obecném slovy smyslu velmi vysoká, nenapravitelná, neodčinitelná, avšak v pojetí trestního práva je třeba pod slovy „velmi vysoká závažnost“ rozumět typovou závažnost ještě vyšší, než jaká je dostačující pro zvláště závažné zločiny jako takové. Musí jít o takový případ naplnění příslušné skutkové podstaty, který je podstatně závažnější, společensky škodlivější, například, pokud by bylo naplněno více znaků vraždy podle třetího odstavce § 140 trestního zákoníku. S ohledem na výše uvedené tím spíše nejsou splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí.
10. Soud tedy uvažoval o uložení trestu v mezích od 15 roků do 20 roků. Své úvahy o délce trestu odnětí svobody odvíjel od poloviny trestní sazby, tedy od výměry 17 roků a 6 měsíců. Absence přitěžujících okolností znamená, že soud neukládal trest vyšší, než je polovina sazby. Několikero polehčujících okolností, které soud shledal, zejména pak nikoliv formální, ale upřímná lítost obžalovaného a jeho plná spolupráce při odhalení skutku, vedly soud k závěru, že je možno uložit trest nižší než v polovině trestní sazby. Pochopitelně nelze odhlédnout od závažnosti spáchaného trestného činu, od faktu, že jde o nejzávažnější trestný čin, s jakým se soudy ve své činnosti v jinak spořádaných dobách setkávají. Nikoliv náhodou je vražda počínaje rokem 2010 zařazena na první místo ve výčtu trestných činů ve zvláštní části trestního zákoníku, čímž společnost dala najevo, že právě lidský život a jeho ochrana je tou nejvyšší společenskou hodnotou. Soud dospěl k závěru, že souhrn polehčujících okolností odůvodňuje trest o jeden a půl roku kratší, než je polovina trestní sazby. Uložil tedy obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 16 roků. Dalším dobrodiním, které soud obžalovanému vzhledem k jeho osobnosti a zejména nízkému věku poskytuje, je to, že ho zařadil mimořádně do nižšího stupně věznice pro výkon trestu, a to do věznice s ostrahou, která je základním typem věznice, ačkoliv podle základních pravidel podle § 56 odstavce 2 písmena b)

trestního zákoníku by měl být zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Působení trestu ve všech jeho směrech bude lépe zabezpečeno v mírnějším typu věznice s ostrahou, neboť obžalovaný není narušenou osobností, jeho čin je z psychiatricko-psychologického hlediska charakterizován jako extrémně afektivní reakce na sexuální zážitek s poškozeným, obžalovaného není třeba léčit a jeho nápravu zabezpečí v dostatečné míře sám výkon trestu, bez nutnosti dalšího zvláštního působení na obžalovaného.

11. Soud rozhodl o nároku Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky na náhradu škody. Pojišťovna uplatnila vůči obžalovanému nárok na náhradu 844 Kč (listy č. 579-582), neboť poškozený byl jejím pojištěncem a uplatněná částka 884 Kč představuje náklady ambulantní péče-prohlídku zemřelého mimo lůžkové oddělení. Zdravotní pojišťovna má podle § 55 odstavce 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů za hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci. Podle § 13 odstavce 2 písmena h) téhož zákona patří mezi služby hrazené ze zdravotního pojištění také prohlídka zemřelého pojištěnce a pitva včetně přepravy. Jelikož je nárok Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky důvodný a je řádně vyčíslen, uložil soud obžalovanému povinnost nahradit pojišťovně 844 Kč.
12. Nárok na náhradu nemajetkové újmy a na náhradu škody (nákladů na pohřeb) uplatnili nejbližší pozůstalí příbuzní M.G. – rodiče a bratr. Každý z nich jednotlivě požadoval jako náhradu nemajetkové újmy částku 900 000 Kč (viz list č. 564) a dále náhradu vynaložených nákladů na pohřeb a smuteční hostinu ve výši 67 818 Kč (viz listy č. 554-560). Soud v hlavním líčení všechny jmenované pozůstalé krátce vyslechl, aby ozřejmil jejich vztahy se zavražděným M.G.. Všichni poškození na písemně uplatněném nároku setrvali i co do jeho vyčíslení. **J.G.**, otec zavražděného, řekl, že se synem M. měli velmi dobrý vztah, jeho syn M. byl hodným chlapcem. Syn v jejich rodině trvale nežil již od nástupu na střední školu, tedy od jeho 15 let, nicméně se navštěvovali a na jejich vztahu toto odloučení ničeho nezměnilo. M. pomáhal rodičům fyzickou prací při stavbě chalupy. **O.G.**, matka, označila jejich vztah za hezký. Po odchodu syna na střední školu, kdy bydlel na internátu, se setkávali doma při všech velkých svátcích, o Velikonocích, o Vánocích, o narozeninách, v mezidobí je navštěvoval jednou za 4 až 6 týdnů. M. byl hodný citlivý syn, učil se od ní kupříkladu i vařit. Po obdržení zprávy o tom, že syn byl zavražděn, dostala od lékaře injekci na uklidnění a byly jí předepsány medikamenty na uklidnění. Snažila se být oporou i manželovi a druhému synovi. Vztah jejich dětí byl obzvláště hezký, stále spolu podnikali výlety, byli si oporou. Doted si však ona sama není schopna najít nové zaměstnání, neboť vražda jejího syna ji velmi silně zasáhla a dosud se nevzpamatovala. **T.G.**, starší bratr zavražděného, na konci střední školy začal se svým bratrem cestovat, projížděli spolu Evropu, po přestávce způsobené epidemií Covidu 19 se opět chystali vyrazit na cestu, on sám vzal ve svém zaměstnání další funkci, aby vydělal více peněz a mohl si dovolit cestovat. M. nebyl jenom pokrevním bratrem, byl jeho kamarádem, partákem, zpovědníkem. Jeho smrt mu změnila život, pohybuje se jenom doma a v práci, kterou se snaží překonat bolest nad ztrátou bratra, ztratil energii plánovat svůj život dále.
13. Podle § 2959 občanského zákoníku platí: při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželů, rodičů, dětí nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Podle § 22 odstavce 1 občanského zákoníku je osobou blízkou i sourozenec.
14. Při jednorázové náhradě za ztrátu osoby blízké se používá dvacetinásobek hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za celý rok předcházející roku, v němž došlo k usmrcení. Toto východisko, podle kterého soudy postupují, vyplývá ze soudní praxe, viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod označením Rc

85/2019: „Při určení výše náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké je třeba zohlednit okolnosti jak na straně pozůstalého, tak i na straně škůdce. Na straně pozůstalého je významná zejména intenzita jeho vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případná existenční závislost na zemřelém a případná jiná satisfakce (jako např. omluva, správní postih škůdce či jeho trestní odsouzení), která obvykle není sama o sobě dostačující, její poskytnutí však může mít vliv na snížení peněžitého zadostiučinění. Zohlednit lze rovněž, byl-li pozůstalý očitým svědkem škodní události, byl-li s jejími následky bezprostředně konfrontován či jakým způsobem se o nich dozvěděl. Kritéria odvozená od osoby škůdce jsou především jeho postoj ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění a v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce, které jsou významné pouze z hlediska toho, aby výše náhrady pro něj nepředstavovala likvidační důsledek. **Za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného.**“

15. Statistický ukazatel – hrubá měsíční nominální mzda na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství je oznamován Českým statistickým úřadem a pro rok 2023 (rok předcházející vzniku nároku, tj. usmrcení poškozeného) činí 43 341 Kč. Dvacetinásobkem je tedy částka 866 820 Kč.
16. Výsledkem poškozených pozůstalých soud zjistil, že rodiče poškozeného měli se svým synem M.G. pěkný láskyplný vztah, setkávali se spolu a syn jim byl v případě potřeby nápomocen. Není třeba obzvláště široce dokazovat, že vztah rodičů k dětem, není-li narušen, je vztahem navýsost kladně citovým a ztráta dítěte představuje pro rodiče těžce bolestný a dlouhodobě působící zásah do běžného života, nenahraditelnou ztrátu. Bude tak tomu vždy, když rodiče přijdou o svého potomka, i v případech například nemoci nebo nehod, nemluvě o situacích, jako ja tato, kdy ztratí milovaného potomka v důsledku brutální vraždy. Jestliže tedy každý z rodičů žádal 900 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy, jde o částku o pouhých 33 180 vyšší, než je výchozí základní částka stanovená výše popsáním způsobem. Proto soud rodičům zavražděného M.G., O.G. a J.G. přiznal každému 900 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy.
17. Stejnou částku přiznal soud i bratru zavražděného, tedy T.G.. Byť obvykle je příbuzným v linii pobočné, jako jsou právě sourozenci, přiznávána jako náhrada částka odpovídající 80 % výchozí základní částky pro nejbližší příbuzné v linii přímé, v tomto případě soud uložil obžalovanému zaplacení stejně vysoké náhrady nemajetkové újmy jako rodičům. Soud shledal, že vztah T.G. a M.G. byl mnohem intenzivnější, než jak tomu mezi sourozenci v tomto věku bývá. Ježto ani jeden z nich neměl svou vlastní rodinu, byli si velmi blízcí, podnikali spolu výlety v cizině, chystali další velkou výpravu. Z těchto důvodů soud přiznal i T.G. náhradu nemajetkové újmy 900 000 Kč.
18. Pozůstalí žádali také náhradu majetkové škody, a to nákladů pohřbu. Tyto jsou vyčísleny na listech č. 554-560, činí 67 818 Kč. Částka sestává z 9 000 Kč za výkop a záhrn hrobu a výzdobu hrobu (*faktura na listu č. 560, příjmový doklad viz list č. 556*), 22 642 Kč za kar (*faktura na listu č. 557, paragon na listu č. 558*), 31 746 Kč za náklady pohřební služby (*faktura na listu č. 559*) a 4 430 Kč za květinovou výzdobu (*paragon list č. 560 verte*).
19. Obžalovaný je povinen ve smyslu § 2961 občanského zákoníku uhradit náklady pohřbu, neboť škůdce nahradí tomu, kdo je vynaložil, přiměřené náklady spojené s pohřbem v rozsahu, v jakém nebyly uhrazeny veřejnou dávkou podle jiného právního předpisu. Přitom se přihlédne k zvyklostem i k okolnostem jednotlivého případu. Proto soud uložil obžalovanému povinnost nahradit také náklady související s pohřbem M.G., jejichž vynaložení bylo řádně podloženo a jedná se o náklady zcela přiměřené, nikoliv nadstandardní. Jelikož je písemně uplatnil pozůstalý bratr T.G., uložil soud povinnost k jejich náhradě k jeho rukám.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Odvoláním může napadnout rozsudek státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, v prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Proti rozsudku, kterým soud schválil dohodu o vině a trestu, lze podat odvolání pouze v případě, že takový rozsudek není v souladu s dohodou o vině a trestu, jejíž schválení státní zástupce soudu navrhl.

Právo podat odvolání nepřísluší těm, kdož se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdali.

Brno 6. května 2025

Mgr. Dušan Beránek v. r.
předseda senátu